

העלון טעון גניזה
עלון מס' 846
שבת האזינו
שנת תשפ"ז

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
כרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
חנניה בן אורלי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

זמני שבת פרשת האזינו

ירושלים	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
7.58	5.29	6.06	7.16	7.58
תל אביב	5.31	6.23	7.18	7.55
חיפה	5.31	6.12	7.18	7.54
באר שבע	5.31	6.23	7.18	7.55

הפטרה: "שובה ישראל"

ההלכה השבועית

הלכות ערב יום כיפור

א. מצוה להרבות באכילה ושתייה בערב יום הכיפורים. וכן דרשו חז"ל (בברכות ח: ור"ה ט.) ועניתם את נפשותיכם בתשעה לחודש בערב. וכי בתשעה לחודש מתענים, אלא לומר שכל האוכל ושותה בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי (פירוש אילו נצטוו להתענות בתשיעי. תוס' ברכות ח: והריטב"א בשם ר"ת), ועיקר מצות האכילה והשתיה היא ביום של ערב יום הכיפורים, ולא בלילה. ואף הנשים חייבות במצות אכילה ושתייה בערב יום הכיפורים.

ב. לכתחילה צריך לקבוע בערב יום הכיפורים לפחות סעודה אחת על הפת, לקיים בזה מצות אכילה בערב יום הכיפורים. ויש לאדם למעט קצת מלימודו כדי שירבה באכילה ושתייה (וכן מוכח בברכות ח: וכ"כ הרב מגן אברהם ר"ס תרד, והרב מטה אפרים אות טו. וע"ע בשו"ת שיח יצחק וייס (סימן רפט). ע"ש). וכן ימעט ממלאכתו בכדי שירבה באכילה ושתייה. והעושה מלאכה בערב יום הכיפורים אינו רואה סימן ברכה מאותה מלאכה לעולם.

ג. אסור להתענות בערב יום הכיפורים אפילו תענית חלום.

ד. מנהג יפה לטבול בערב יום הכיפורים במקוה טהרה, ואף במים חמים מותר. ואין לברך "על הטבילה", מפני שאינה מן הדין, אלא מתורת מנהג, ואין מברכין אשר קדשנו במצותיו "וצונו" על מנהג. ואם אין לו אפשרות לטבול מאיזו סיבה שהיא, ישפכו עליו תשעה קבים מים (כשתים עשרה וחצי ליטר מים). ואפשר לעשות כן גם על ידי מקלחת.

חזון עובדיה

מטעמים לשולחן

"שחת לו לא בָּנוּ מוֹמֵם"

דבר ידוע הוא שמה שאדם עושה לעצמו הוא עושה, ולכן אדם אשר אינו מחנך את בניו בדרך התורה והמצוות הצער וההפסד בסופו של דבר יהיה כולו שלו וכפי שמסופר בהליכות צדיקים: בשנה האחרונה לחיי הרב הקדוש **רבי יששכר דב מבעלזא זי"ע"א**, צריכים היו להוליכו על כסאו מפאת חולשתו הגדולה. באחד המועדים אחר קריאת התורה בבית הכנסת טרם הזכרת נשמות, נאלץ הרבי לשוב לביתו למנוחה קצרה, ובבית המדרש הוכרזה הפסקה לפני אמירת "זכור". כשתמה ההפסקה, יצא הרבי מנוה קודשו בדרכו מבית הכנסת כשהמשמשים נושאים אותו על כסאו. לפתע עברו בסמוך לרבי כמה נשים תושבות העירה, כשעל רגליהן גרביים דקות שלא ע"פ דרכי הצניעות הראויה. כאשר התעניין הרבי אצל המשמשים "להיכן ממהרות נשים אלו", השיבוהו שמגמת פניהן לבית הכנסת, להזכרת נשמות שתחל ברגע בו יכנס הרבי. פנה הרבי אל משמשו רבי משה איסר ואמר, האם סבורות נשים אלו שהן מזכירות את הנשמות לגן עדן, לא ולא. כאשר הן מגיעות בלבוש כזה, הן מזכירות את הנשמות לגיהנום חס וחלילה ולא לגן עדן, אין זה טובה ועילוי לנשמות שיבואו כך לבית הכנסת. הרבי המשיך והודיע נחרצות, עד לך אמור להן שתחזורנה לביתם ותתלבשנה בצניעות כראוי. אני אמתין ולא אתחיל בהזכרת נשמות, עד אשר תשובנה לבית הכנסת בלבוש מתאים וראוי כדת וכדין. אדהכי והכי פתח הרבי, והוסיף לבאר את הדבר על דרך משל. באחד הכפרים התגורר יהודי ששכר את פונדק הכפר מהפריץ, ליהודי זה היה בן מוכשר ופיקח שגדל והגיע לזמן שהיה עליו ללמוד תורה. מאחר שבכפר לא היה מלמד ראוי עבורו, שלחו אביו העירה אל מלמד הגון ומומחה וכך במשך תקופה היה הבן שוהה בימות השבוע לבדו בעיר הסמוכה, ורק לשבת קודש שב לביתו. שנה אחת הייתה הפרנסה בצמצום רב בבית היהודי, עם כל מאמציו, לא עלה בידו לאסוף את סכום השכירות העצום שהיה עליו לשלם מדי שנה לפריץ, לאחר מספר התראות השליכו הפריץ לכלא כפי שהיה נהוג בשנים ההן. בשבת הראשונה לשבתו בבית האסורים, כאשר שב הילד לביתו ולא ראה את פני אביו, שאל לפשר הדבר. אימו שחששה, לצערו למען יוכל להמשיך ולעסוק בתורה ללא הפרעות, שנתה מן האמת והשיבה, "הלא ידוע לך שאבא מוהל מומחה, הוא נסע לאחד הכפרים למול תינוק יהודי". הילד קבל את התירוץ ולא חשד במאומה, שוב הגיעה שבת קודש והבן שב לביתו, ושוב אינו מוצא את אביו, הוא שאל שנית את אימו. ניסתה האם שוב את מזל, אמרה את התרוץ משבוע שעבר, ורק שנתה את שם הכפר, אולם הבן שפקח היה הבין שדברים בגו, הוא פנה אל אימו ואמר, "אימי יקירתי, מרגיש אני שמכסה את ממני דבר מה, האם חלילה ארע משהו לאבא". כאשר שמעה מילים אלו לא יכלה עוד להתאפק ופרצה בבכי מה, היא החלה ללסוף לו את אשר קרה עבור "חטאו" שלא היה בידו לשלם את דמי השכירות השנתית, "מי יודע", בכתה, "אימתי בכלל יוכלו לשלם את החוב ומתי יצא לחפשי" ישב הבן ושמע את דבריה, ולאחר מחשבה פורתא פנה אליה ואמר, "מנעי קולך מבכי, מיד בצאת השבת נעשה פעולה מסוימת, ובסיעתא דשמיא מבטיחתי לך שנוכל להוציא את אבא מבית האסורים". בצאת השבת בקש הילד מאמו שתכין לו מאפה ומטעמים מיוחדים מגבינה, ויהי בבקר לאחר ליל שמורים של עבודה מאומצת של האם, לקח הבן את מאפה הגבינה והמטעמים, הניחם על הסט הנאה ביותר שמצא בבית, לבש את מיטב מחלצותיו, והלך אל בית הפריץ. לשמע דיפקותיו בשער חצר הפריץ, הגיע אחד המשרתים ונער יהודי בא לקראתו. לשאלת המשרת מה בפיו, נענה שרצונו להיפגש עם הפריץ. שאלו המשרת, "האם הזמנת פגישה", השיב הנער בשלילה, אך הוסיף כי מבקש הוא שילך עתה לבקש רשות מאת הפריץ, רוצה הוא להכיר ולזכות לראות את פניו. נכנס המשרת אל הפריץ, וסיפר לו את אשר אמר הנער, הפריץ נעתר לבקשת הנער, והרשות ניתנה לו להיכנס. הנער נכנס, והניח את המתנה אשר הכין על השולחן, כאשר שאלו הפריץ "מה רצונך נער", ענה, "שמעתי זה מכבר שמעלת כבוד הפריץ הינו בעליו של הכפר הזה ושל כל הכפרים בסביבה, רציתי לזכות להכיר, לכן באתי הנה היום והבאתי בידי מנחת שי צנועה". ומדוע הבאת דווקא עוגת גבינה, תמה הפריץ, "האם חסר דבר מבית הפריץ". ענהו הנער, "מנהג לנו היהודים כי כאשר מגיע מלך לביקור, מקבלים את פניו עני כי כיר לחם. נשאלת השאלה, כלום חסר זאת מבית המלך, הלא כל החיטה אשר בארץ שייכת לו. אלא מרמזים אנו לו, כשם שאי אפשר לחיות ללא לחם, כך חשוב המלך לנו, חיינו אינם חיים בלעדיו. כך אצלנו היהודים הגבינה הלבנה חשובה מאד, על כן הבאתי מטעמים המיוצרים מגבינה לבנה, לרמוז לפריץ היקר והנעלה כי יקר וחשוב הוא לנו מאד". נשא הנער חן בעיני הפריץ ושאלו, "מי אתה ומי הוא אביך אשר חניך אותך למופת", השיב הנער "שמי כך וכך, ואבי הוא היהודי היושב בפונדק פלוני". כשמוע הפריץ את דברי הנער נענה. "נוכח אני כי את כספו מוציא אביך לחנך ילדים יפלאים כאלו, לכן אין בידו כדי לשלם את דמי השכירות, אם כן עלי למחול לו על כל חובותיו. בנוסף, מהיום והלאה אשכיר לו את הפונדק במחיר זול ביותר, למען יוכל להמשיך לשלם כסף עבור חינוך בניו באופן כה נעלה ומושלם", הוא מיהר לצוות על משרתו להביא לפניו את היהודי שוכר הפונדק היושב בבור כלאו, ואמר לנער המאושר, "קח את אביך, ולכו לשלום אל בתיכם". אך יצאו השניים מבית הפריץ, נפוצה הבשורה הטובה בכל רחבי הכפר הקטן, כל יהודי הכפר הודו ושיבחו לה' הטוב, אשר הציל את היהודי מכלאו של הפריץ הנורא. באותו כפר היה אחד שהיה שוכר מבית הפריץ את רפת הכפר ופורתיה, גם בידו לא היה לשלם את דמי השכירות

המשך בעמ' הבא

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinyon.org או הכנסו ל - www.hasdeyinyon.org או בואצפ: 050-9580500

לתקן את נפשותנו - המשך מלפני שבוע:

ששתי על הרעיון כמוצא שלל, ועוד באותו יום העברתי לידיו דמי קדימה. במהלך הימים הבאים הוא פקד את ביתי והלחים מסגרת ברזל חיצונית על מעקה המרפסת. לא ארכו הימים עד ששב והתקין מסילות לתריסים. שמחתי על ההתקדמות המהירה והעברתי לידיו סכום נכבד נוסף מתוך הסך הכולל. הוא התחייב להביא את התריסים ולסיים את המלאכה בתוך שבועיים מאותו יום. מאותו יום ואילך לא שב אלי האיש. ככול שחיפשתי אחריו ובקשתי בכל לשון של בקשה והתרעה להגיע ולמלא את הבטחתו - אחר שכבר העברתי לידיו סכום גדול - השיב לעומתי בהבטחות סרק שאכן עומד הוא לבוא ביום פלוני בשעה פלונית, ולשווא. נאלצתי להודיעו ברורות שבעקבות הסחבת הארוכה - הנמשכת יותר משלושה חדשים - אינני מעוניין עוד להמשיך את העבודה אצלו. דרישתי היא שיחזיר את הכסף ויקח מביתי את המסגרת המולחמת והמסילות, כי בדעתי לפנות למישהו אחר - אלא שדוברו הדברים אל קיר אטום. השימוש במרפסת הפך להיות נוחץ ביותר ולא ידעתי לשית עצות בנפשי. חלק גדול מן הסכום שחוקצב לצורך זה, נתון בידי הלה המוליך אותי שולל. בצר לי, פניתי אל רב השכונה לשאול בעצתו ולהיעזר בו. הרב שמע במה דברי אמורים ואמר שיברר את העניין. באחד הלילות התקשרות הרב אל ביתי, להשיבני דבר בנוגע לשאלתי.

"ובכן", פתח ואמר, "העסק כאן אינו פשוט. בעל המלאכה הסתבך נפשית ל"ע, אחר שכבר התחיל לבצע עבודות רבות ולקח מאנשים סכומים גדולים. זה מספר חודשים שכמה וכמה אנשים כבר 'הרימו ידיים' והתייאשו מלקבל את כספם. כל צעד שננקט בענייני, לא הועיל. לעת עתה איני רואה פתרון לעניין זולת אחת: שתגמור בנפשך לוותר על הכסף ושאכן תזמין את גמר העבודה אצל אחר, כאשר ירווה לך...". כשמוע זוגתי את דברי הרב, הגיבה על כך בהלם וטרוניה קשה: "מה זה 'הסתבך נפשית'? מדובר פה על אלפי שקלים שנחסכו בעמל, מאיפה ניקח עתה לסגירה המרפסת - האין דין ואין דיין?". צערה היה כבד ללא נשוא. בהיותה נתונה בסערת רוח, התקשתה לבלוע את הגלולה המרה. בתוך להט השיחה, צץ ועלה פתאום ממעמקים אותו סיפור ישן נושן שחווינו עם ר' קלמן, בדבר הרהיט הבלתי מושלם שעודו ניצב במקום שהוצב אז. דיבור היה בוטה באותם רגעי סער, וכה אמרה: "והרי עדיין אינני סולחת על המקרה ההוא, כפי שאמרתי לו אז במפורש וטרם חזרתי בי עד היום - שלא אמחל לו על כך, וגם ביום הכיפורים. הזדעזעתי לשמע הדיבורים הקשים. לא העליתי בדעתי שהמקרה העתיק הזה עודנו זכור עד עתה. נחרדתי מן המלים שהשמיעה: יהודי אינו מדבר כך, וגם בשעת כעסו. אלו מלים נוראיות אלה! הרי כבר אז נמחל העניין. מאין ההיתר לנטור טינה למשך תקופה כה ארוכה! רחמן ליציל... הצער הרב שהסבו לי הדברים הקשים הביאוני להתאזר בסבלנות ולהחליט כי לא אזוז ממוקמי עד שתירפא אותה מורסה נושנה המסרבת להשכח, ותצא כל המוגלה האיומה של חוסר המחילה. האֶרְכֵּתִי לְדֶבֶר הָרֶבָה על אודות עראיותנו בעולם זה, ומה מקום לְהִקְיֶקֶת תְּרֻעוֹת בְּלֵב מִחֻמֶּת רִהִיט וְמִי וְחוֹלֵף שְׁהִיּוֹם כָּאן וְמִחָר בְּאֶשְׁפָּה; האדם אינו נוטל עמו מאומה מרהיטו בלכתו על בית עולם - אולם המידות הטובות והישרות הינן נימים מן הנשמה הטהורה והנצחית. והרי לשם כך יהודים אנו - להגביר את הנצח על העראי, כרצון השי"ת שברא את שניהם... יהודי סולח ומוחל מדי לילה, טרם יעלה על

יצועו, לכל מי שהכעיס והקניט אותו או שחטא כנגדו - מתוך בקשה להשי"ת שלא יענש שום אדם בסיבתו. תהיה הפגיעה קשה ככל שתהיה. וזה לנו שנים ארוכות ומעיב בביתנו ענן מאפיר שכזה... בתוך כדי דברים הגיבה שאין לה כל בעיה לומר בפיה שהיא מוחלת, אולם מה תעשה וליבה מצר על כך. קשה לה למחות את זכר התקופה הראשונה, בה היה הכל חדש ורנן - זולת רהיט מוכתם ובלתי מושלם הקיים עד היום מול העיניים ומעלה ללא הרף את טעמה המר של אותה אכזבה... המשכתי בשלי, מתוך אמונה שהמוח הוא זה המנווט את תחושת הלב דברתי בשבחו של ר' קלמן ובמצבו הכלכלית שהיה אז קשה. ספרתי את כל הטוב הידוע לי על אודותיו ואמרתי שאסור לנו לדון את החבר עד שנגיע למקומו, ומי יודע כיצד היינו אנו נוהגים באותו מצב... ובכלל, הנה חלפו עלינו ב"ה שנות נחת יפות של הקמת בית נאמן בישראל ומה בכך אם יש עקמומיות או חוסר התאמה בעניין פשוט ושולי כרהיט... הדברים שנמשכו זמן רב - עשו את שלהם בסופו של דבר ופעלו פעולה ניכרת לטובה. העקמומית ברהיט לא נתישרה אבל בלב נפשטה עקמומית קשה. האוירה נשתנתה מן הקצה אל הקצה ולבקשתי היא ביטאה בפה מלא כי היא סולחת ומוחלת לר' קלמן בלב שלם ואין בלבה עליו עוד. ניכרים היו דברי אמת. כדי להניח את דעתי אף אמרה את נוסח "רבונו של עולם הריני מוחל לכל מי שהכעיס... ולא יענש שום אדם בסיבתי..." כשר הוקל על הלב, הבעתי תמיהה על המאורע המעניין - אשר מקרה של הפסד אצל בעל מלאכה שני, הביא אותנו למחול לבעל מלאכה ראשון. מי יודע, אמרתי, אם כל הסתבכות שלנו עם אותו מתקין תריסים אומלל, לא בא לנו כי אם כדי להעלות מן הזכרון הישן והחלוד את אות מכה טריה שהמתניה במסתוריה שנים רבות וחיכתה לרטיה של חמלה ומחילה. השערה זו קבלה חיזוק רב למחרת בצאריהם, כאשר בפתע פתאום הופיע בביתנו בעל המלאכה האחרון - איש התריסים - והשיב לנו את כל הכסף במילואו. אמר שכפי איך שהבין, הרי שמשום מה איננו מרוצים מן העבודה ועל כן הוא משיב את הכסף ומגיע לקחת את החומרים השייכים לו. הכסף כולו, עד הפרוטה האחרונה, הושב אלינו באותה מעטפה שבה הגשנוהו אליו לפני חודשים אחדים - מבלי שנגע בו כלל. היא זה פלא והפלא. כאשר הרב שמע את הדבר - לא מסוגל היה להאמין (לימים התברר לי כי מכל לקוחותיו הרי שאנחנו היחידים שקבלנו את כספנו בחזרה). באופן טבעי שבה אפוא ועלתה בקול אותה מחשבה - שאולי החלק שלנו בעניין, התחיל והסתיים למען המחילה מחשבה המפורשת והשלמה כלפי ר' קלמן. עד מה נחרדנו והזדעזענו עד עמקי נפשנו, היינו כחולמים, בחלף שעה מהחזרת הכסף - כאשר עבר הכרוז ברחוב שחתח ביתנו, להודיע ברמקול על הלווייתו של ר' קלמן ששבק חיים לכל חי. כהלום רעם פסעתי אחר מיתנו, בתוך רבים שבינו את פטירתו בדמי ימיו - ואף חזרתי וביטאתי את מחילתנו המפורשת, זו שמסובב כל הסיבות הקימה לפתע לתחייה אמש באשון ליל, שעות אחדות קודם פטירתו. מן הספקים וממה שנכתב על אודותיו, כמו גם ממה ששחו הבריות אחריו, למדתי להבין כי אכן היה ר' קלמן אדם טוב, רב זכויות, "ישר ויראה שמים" כפי שהגדירו חותני לפני הרבה שנים. ובהשגחה פרטית מופלאה זיכו משמיים את נשמתו - טרם תעלה למקור מחצבתו - להיתקן ולהיטהר מסיג ופגם ש'בין אדם לחברו, ולהיעשות זכה וחפה מן הכתם הנורא הזה...

נפלאותיו לבני אדם

המשך מטעמים לשולחן: בסוף השנה, והושלך גם אל הכלא. בני בעל הרפת שמעו את דבר שחרורו של בעל הפונדק, באו אל ביתו לשאול בפרוטרוט מה עשו, כיצד עלה בידם לשחרר את בני משפחתם מבור הכלא, ובני הבית סיפרו להם בהתרגשות, את כל אשר עשה הבן החכם. כאשר שמעו זאת, אמרו לעצמם, "אם כך הדברים, נוכל אנו בקלות לשחרר את אבינו, כמויות גדולות של חלב יש בדינו מן הרפת, נכין מטעמי גבינה רבים ונביאם לפרץ, עד מהרה ישוחרר אף אבינו לשלום". ממחשבה למעשה, מיהרו הבנים לבית הפרץ ומטעמי הגבינה בידם, אך כיוון שעסקו תדיר בעבודת הרפת עם הבהמות, הורגלו להתנהג בגסות. הגיעו לשער החצר של הפרץ והקישו נמרצות על הדלת. המשרת השוטה שהבחין בהם, בטוח היה כי הפרץ יחפוץ לראותם ולקבל את הדורון אשר הכינו, ופתח לפניהם את השער, והביאם לפני הפרץ. הם נכנסו, הניחו את המטעמים על השולחן בגסות, ובקול רם הודיעו "הרי שלך לפניך, עתה הבא נא את אבינו". ראה הפרץ את אשר לפניו, והנה אין פני בנים אלו כפני הנער שהגיע לפני מספר ימים, אין סגנון דיבורם כסגנון דיבורו, בנים אלו אינם מחונכים כראוי. הוא הרים את קולו ואמר, "לא רק שלא אוציא את אביכם מהבור, אלא אדרבא, אוסיף את עולי עלי ואוסיף על דמי השכירות ששילם לי עד כה, אחרי שנכח אני כי אינו מעניק לבניו חינוך". הרבי הפטיר ואמר בקודשו, "הנמשל מובן, אם באים להזכיר את נשמת ההורים כאשר הצאצאים אינם מתנהגים בצניעות כדבעי, גורמים הם בכך רעה וחובה להורים, אחרי שבשמים רואים את החינוך הקלוקל שנתנו אלו לצאצאיהם".

ח.י.נ

שו"ת הלכתי מאת הפוסק הגאון רבי עמרם פריד שלי"א

דין טעויות בהוספות: א. שכח 'זכרנו' או 'מי כמוך' או 'וכתוב לחיים' או 'בספר חיים', אם נזכר קודם שאמר שם השם שבחתימה - יחזור ויאמר, אך אם כבר אמר שם השם שבחתימה - ימשיך בתפילתו. **ב.** שכח וחתם 'הא-ל הקדוש', אם תיקן תוך כדי דיבור (לפני שהתחיל 'אתה חונן') - יצא, אך אם עבר כדי דיבור או שאמר מילת 'אתה' מהברכה הבאה - חוזר לראש התפילה. **ג.** שכח וחתם 'מלך אוהב צדקה ומשפט', אם נזכר תוך כדי דיבור - יתקן ויאמר 'המלך המשפט', ולאחר כדי דיבור או שהתחיל את הברכה הבאה - יצא וימשיך בתפילתו. מקור: שו"ע סימן תקפב, ובמשנ"ב שם.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

היה שותף בהפצת העלון

בתרומה של 101 ₪ אתה מזכה אלפי משפחות מדי שבוע לתרומות: באשראי 1700-720-500 / בבנק הדואר חשב' 3640582

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

יש לי נכדה השם ישמור אותה, שבגיל שמונה חודשים גילו לה שיש לה אלרגיה מסכנת חיים לביצים. כל כמה חודשים ההורים לוקחים אותה לבקורת, וכל פעם עשיתי לה "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" לפני הבדיקות. וגם ההורים עשו לה מדי פעם. כמובן שהתפללנו לרפואתה והייתי בקברי צדיקים. וקבוע פדיון נפש. אני מאמינה בבורא עולם, ולמרות שכל פעם היה יותר גרוע, והאלרגיה לא פחתה. בבדיקה לפני הפעם האחרונה אמרו לה שהמדידים עלו, ואין סיכוי כבר שהמצב ישתפר. חס וחלילה. היום הילדה בסדר - היפלא מה דבר? לא להתאש, אין יאוש כלל. לפני ארבעה חודשים, בבקורת האחרונה הרופא מבשר להם שאין לה יותר אלרגיה - נעלמה. נסי נסים... הם לא ידעו על הפדיונות שאני עושה לה - אז אמרתי להם: עכשיו אגלה לכם סוד, לפני כל בדיקה עשיתי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", ישתבח שמו! בכיתי מהתרגשות... ומבלעדיך אין לנו מלך גואל ומושיע, פודה ומציל, ועונה ומרחם, בכל עת צרה וצוקה...

בעילום שם

חברתי היקרה היתה מאושפזת בטיפול נמרץ, סבלה מבעיות לב, והמצב הלך והדרדר, בני המשפחה קיבלו הודעה להגיע להפריד ממנה. בלי לחשוב פעמיים התקשרתי לבילה ל"חסדי ינון" והזמנתי "פדיון נפש" עבורה. פקוח נפש. שיעשו אותו דחוף על הבקר. "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם - אל ימנע עצמו מן הרחמים". לאחר הפדיון, חברתי יצאה מיד מכלל סכנה, השתחררה הביתה וחזרה לחייה... רק להודות להשם! בעילום שם

בסיעתא דשמיא, עכשיו הגיעה הבשורה התשמחת, אמי שתח' סבלה מהמחלה במשך תקופה ארוכה. עשינו לה "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", ולאחר מכן היא עברה ניתוח להסרת כל הגידולים. המתנו בציפייה לתוצאות. והנה ברוך השם: הכל תקין, בריא ונקי! אין מילים להודות להשם...

ק.ד.

לפני שבועיים וחצי, ביום ראשון עברתי ארוע מוחי קטן, מיד הזמינו לי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" ולמחרת הכל עבר לי. נשאר קצת הפה רדום, וקבלתי כדורים לדילול דם, אבל העיקר עבר בחסדי השם. שבועות השם, זכוי הרבים יעמוד ליכזתי והכל יעלם לגמרי כפי שזה הופיע ככה יעלם... רוצה להודות להשם! שום דבר לא מובן מאליו, בן אדם קם בבקר... כל היתר בונוס...

בעילום שם

הנכדה שלי נולדה עם עצב קצר בעין אחת, דבר שגרם לפזילה קלה, מאז שנודע לי עשיתי לה "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" בפעם בחודש - בראש חודש, והפזילה נעלמה. בכל בקורת שהלכנו, הפזילה השתפרה פלאים ועכשיו לאחר כמה שנים, הפזילה נעלמה לגמרי! והעצב בעין התארך שזה די נדיר וגם המספר שחשבו שיהיה לה, נעלם הכל יצא תקין ברוך השם, תודה להשם! ישועת השם כהרף עין....

בעילום שם

סמא דחיי - הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שמר פיו וקשונו שמר מקצרות נפשו (מסעי, בראי' ב')

גודל קלקול האדם בעולמות העליונים לפי גודל נשמתו

הנה מצינו בתורה, כשעושה אדם איזה עברה שחיבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת, מביא חטאת, וזריקתו על מזבח החיצון. וכהן המשוח, כשעובר עברה, צריך להיות הזאתו על מזבח הפנימי ועל פרוכת הקודש. והטעם הוא כפשוטו: דבכל עברה שאדם עושה, מגיע הקלקול למעלה בעולמות הקדושים לפי גדל נשמתו. וידוע, שכל מה שאנו רואין בעולם הזה, יש מעין זה למעלה: יש בעולם של מטה ירושלים של מטה, ויש למעלה ירושלים של מעלה (תענית ה'): ויש הר ה', שהוא הר הבית למטה, וכן יש למעלה מקום, שנקרא הר ה'; ויש מקום שנקרא מחנה שכינה, שהוא החצר אהל מועד, וכן למעלה, ועל זה אומר הכתוב (תהלים כד, ג): "ומי יקום במקום קדשו".

הכהן המשוח פוגם בחטאו באהל מועד של מעלה

והנה כשאדם חוטא, הוא מכניס טומאה למעלה במקום הקודש, והוא בחצר אוהל מועד של מעלה, לכך צריך לזרק פה על מזבח החיצון, ובזה יוסר הטומאה למעלה. אבל כהן המשוח, שמדרגתו קדושה מאד, מגיע קלקולו במקום היותר גבוה, והוא באוהל מועד של מעלה, לכך צריך להזות פה גם כן על אוהל מועד.

אמרת הצדיק

ייתכן שבכוחי להחיות מתים, אך אני מעדיף להחיות את החיים...
ר' מנחם מנדל מקוצק

לבקשת הקוראים - מחכים לספורי ישועות שלכם
בטל: 1700-720-500 או בואצפ 050-9580500

בס"ד

מטבע הישועות שר הצדיק

לפרטים בקו הישועות 1700-720-500

חסדי ינון

"ועשו לי מקדש - ושכנתי בתוכם"

"בשנה טובה ומוצלחת, ב"חסדי ינון" נפתח בימים אלו בית מדרש ע"ש הצדיק המלובן ר' ינון חורי זצוק"ל

זכות נדידה וחד-פעמית! להיות שותפים בדקמה -

ניתן להקדיש ולהנציח: לעילוי נשמת | לרפואה שלמה | להצלחת המשפחה | ארץ (חיים) | סטנדרים | ספרי קודש | שולחנות כל תרומה נדבך נוסף בבניין מקדש קטן. במיוחד בימים קשים אלו...

לתרומות והקדשות:
1700-720-500 ☎ 050-9580500
או חשב' 3640582-בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לציין עבור מה)

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

אנשים רבים המתנינו בפתח חדרו של רבי יצחק מאיר אלטר זע"א, בעל ה"חידושי הרי"ם" מגור, כדי להיכנס אל הקודש פנימה. שמשו של הרב פיקח על הסדר, אך אדם אחד התעקש להיכנס לפני תורו. כששמע ממנו השמש לעקוף את התור, סטר לו האיש על פניו. שמע הרבי את אשר קרה, וכשנכנס האיש המכה הבין הרבי שהוא האיש אשר סטר לשמשו. בכה האיש וסיפר לרבי כי הוא חשוך בנים, ובא אל הרבי שיברכו. אמר לו הרבי: "איני מקבל אותך עד שתבקש מחילה מהשמש". יצא האיש אל השמש וביקש את מחילתו, לקחו השמש אל הרבי ואמר: "רבינו, מוכן אני למחול לאיש בתנאי שהרב יברכו בישועה". נענה הרב, ברכו, ולתקופת השנה ברכת הרב התקיימה... מה גרם לאיש לזכות בכך? יתכן מאד שברכת הרב, גדולתו ותורתו. אולם הדבר שחתם שהישועה תגיע עוד בשנה הראשונה, הייתה כוח הווייתו והסליחה של השמש. לוותר ולסלוח על פגיעה, העלבה והלבנת פנים שחווית אין זו משימה פשוטה כלל, לעיתים בקשת הסליחה לא תוכל להחזיר את הגלגל לאחור, הנזק כבר נעשה והתיקון קשה שבעתיים. פעמים רבות עומדים אנו מול בורא עולם ומבקשים סליחה, רוצים לתקן את מעשינו, לפתוח דף חדש, לנקות את העבר כלא היה ולהתחיל להיות טובים יותר. ואז, כמעשה שטן, נופלים אנו באותה השטות, באותה התאוה, ניגשים אל הקודש ומבקשים שוב... סליחה. כמה פעמים פגענו בבורא עולם מאחרי הגב בדיוק בזמן שקיבלנו את המחילה? אמנם אין בנו את יכולת הסליחה של הבורא שברגע אחד פותח לנו דף חדש ונקי, מטשטש את העבר ונותן סינוע לעתיד, אך יכולים אנו לנסות יותר, למחוק מעט מכבודנו ולסלוח, לוותר ולהתקדם הלאה. אם זכית לסלוח לאחר בלב שלם ולוותר על כבודך, מובטח לך שברכותיך, תפילותיך תתקבלנה, ישועות רבות המועילות לך ינוחו על ראשך, תהיה מבורך ותזכה לברך אחרים. סליחה אחת בלב שלם ונקי יכולה להביא אותך למקום שרק בעוד שנים הייתי אמור להיות בו.

רונן קרית

פדיון כפרות ב"חסדי ינון"

www.hasdeyinon.org ☎ 050-9580500 📞 1700-720-500

פדיון נפש מיוחד ליום הניפורים "בחסדי ינון"

מסירת שמות חתם
1700-720-500
050-9580500

www.hasdeyinon.org

ביאור נפלא בלשון צחה וקלה בהוצאה ברורה ומאירת עיניים, ואף דברים עמוקים מבוארים בו בפשטות ובבהירות (הרה"ג עמרם פריד שליט"א)

או באתר:
www.hasdeyinon.org

חדש! במהדורת כיס מאירות עיניים

זו הפעם הראשונה בהסטוריה שהפך ספר יקר זה של רבנו בחיי זע"א להיות מונגש לכל בר בי רב דחד יומא (הרה"ג יצחק ברדא שליט"א)

לרכישה ב"חסדי ינון":
1700-720-500

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

